

Ο ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ 2560/2001 ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΑΣΥΝΟΡΙΑΚΕΣ ΠΛΗΡΩΜΕΣ ΣΕ ΕΥΡΩ

A. Η διαδικασία έκδοσης και η νομική βάση του Κανονισμού

Ο εξεταζόμενος Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου Κανονισμού “σχετικά με τις διασυνοριακές πληρωμές σε ευρώ” εκδόθηκε στις 19 Δεκεμβρίου 2001 σύμφωνα με τη διαδικασία της συναπόφασης του άρθρου 251 της Συνθήκης⁽¹⁾. Κατ’ εφαρμογή των διατάξεων του εν λόγω άρθρου, μετά την πρόταση της Επιτροπής, που υποβλήθηκε στις 15 Σεπτεμβρίου 2001, ακολούθησαν:

- η γνώμη της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής της 10ης Δεκεμβρίου 2001⁽²⁾,
- η γνώμη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας της 26ης Οκτωβρίου 2001⁽³⁾,
- η γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 15ης Νοεμβρίου 2001⁽⁴⁾,
- η κοινή θέση του Συμβουλίου της 7ης Δεκεμβρίου 2001⁽⁵⁾, και
- η απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 13ης Δεκεμβρίου 2001⁽⁶⁾.

Οι διατάξεις του Κανονισμού ισχύουν από την 1η Ιανουαρίου 2002⁽⁷⁾, εκτός από εκείνες για τις οποίες ρητά προβλέπεται μεταγενέστερη ημερομηνία έναρξης ισχύος, και είναι δεσμευτικές για όλα τα κράτη-μέλη της Κοινότητας, είτε έχουν υιοθετήσει το ευρώ ως ενιαίο νόμισμα είτε όχι⁽⁸⁾.

Ο Κανονισμός εκδόθηκε βάσει του άρθρου 95, παρ. 1, της Συνθήκης, σύμφωνα με το οποίο το Συμβούλιο “εκδίδει τα μέτρα σχετικά με την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών

(*) Θεσμές ευχαριστίες εκφράζονται στο Βασίλη Παναγιωτίδη για τις ιδιαίτερα χρήσιμες παρατηρήσεις και υποδείξεις.

ΧΡΗΣΤΟΥ ΒΛ. ΓΚΟΡΤΣΟΥ

Επ. Καθηγητή, Γενικού Γραμματέα ΕΕΤ (*)

διατάξεων των κρατών-μελών που έχουν ως αντικείμενο την εγκαθίδρυση και τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς”.

B. Πεδίο εφαρμογής και ρυθμιστική αναγκαιότητα

1. Οριοθέτηση του πεδίου εφαρμογής

Οι διατάξεις του Κανονισμού εφαρμόζονται “στις διασυνοριακές πληρωμές σε ευρώ εντός της Κοινότητας μέχρι μεγίστου ποσού 50.000 ευρώ”⁽⁹⁾. Ειδικότερα, το αντικειμενικό, εδαφικό και προσωπικό πεδίο εφαρμογής του οριοθετείται ως εξής:

⁽¹⁾ L 344, 28.12.2001, σελ. 13.

⁽²⁾ Δεν έχει δημοσιευτεί ακόμη στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽³⁾ EE C 308, 1.11.2001, σελ. 17.

⁽⁴⁾ Δεν έχει δημοσιευτεί ακόμη στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽⁵⁾ EE C 363, 19.12.2001, σελ. 1.

⁽⁶⁾ Δεν έχει δημοσιευτεί ακόμη στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽⁷⁾ Κανονισμός 2560/2001, άρθρο 9, α’ εδάφιο.

⁽⁸⁾ *Ibid*, ακροτελεύτιο εδάφιο.

⁽⁹⁾ *Ibid*, άρθρο 1, β’ εδάφιο.

(α) Ο Κανονισμός εφαρμόζεται σε **διασυνοριακές πληρωμές**. Ο ορισμός της έννοιας των διασυνοριακών πληρωμών που δίνεται στο άρθρο 2 του Κανονισμού είναι ευρύτατος και περιλαμβάνει τρεις κατηγορίες διασυνοριακών συναλλαγών με μέσα πληρωμών χωρίς μετρητά:

- τις διασυνοριακές μεταφορές πίστωσης (κατωτέρω υπό αα),
- τις διασυνοριακές πράξεις ηλεκτρονικής πληρωμής (υπό αβ), και
- τις διασυνοριακές επιταγές (υπό αγ).

(αα) Ως **διασυνοριακές μεταφορές πίστωσης** νοούνται οι πράξεις που πραγματοποιούνται με πρωτοβουλία του εντολέα μέσω ενός ιδρύματος ή υποκαταστήματός του σε ένα κράτος-μέλος με σκοπό να τεθεί στη διάθεση του δικαιούχου χρηματικό ποσό σε ένα ίδρυμα ή υποκατάστημά του σε ένα άλλο κράτος-μέλος⁽¹⁰⁾. Σύμφωνα με το άρθρο 2 (στοιχείο ε) του Κανονισμού, ως ίδρυμα ορίζεται κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων του δικαιούται να εκτελεί διασυνοριακές πληρωμές⁽¹¹⁾.

(αβ) Στην έννοια των **διασυνοριακών πράξεων ηλεκτρονικής πληρωμής** εμπίπτουν κατά βάση οι διασυνοριακές πληρωμές με κάθε μορφής κάρτες καθώς και οι αναλήψεις μετρητών σε μηχανήματα αυτόματης ανάληψης. Συγκεκριμένα⁽¹²⁾:

⁽¹⁰⁾ *Ibid*, άρθρο 2, στοιχείο α (i).

⁽¹¹⁾ Οι διατάξεις του Κανονισμού δεν αφορούν, συνεπώς, μόνο στα πιστωτικά ιδρύματα αλλά και σε άλλες ατομικές ή εταιρικές επιχειρήσεις (όπως π.χ., οι εταιρείες ηλεκτρονικής μεταφοράς χρημάτων) που εκτελούν διασυνοριακές πληρωμές. Επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις της Οδηγίας 2000/46/ΕΚ, στην έννοια του πιστωτικού ιδρύματος εμπίπτουν και τα ιδρύματα ηλεκτρονικού χρήματος.

⁽¹²⁾ *Ibid*, άρθρο 2, στοιχείο α (ii).

⁽¹³⁾ *Ibid*, άρθρο 2, στοιχείο β.

⁽¹⁴⁾ Σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο γ, του Κανονισμού, ως μέσο πληρωμής με πρόσβαση εξ αποστάσεως ορίζεται κάθε μέσο που επιτρέπει στον κάτοχο λογαριασμού σε ίδρυμα να έχει πρόσβαση στα χρηματικά ποσά που υπάρχουν στο λογαριασμό αυτό προκειμένου να πραγματοποιεί πληρωμές προς τρίτους. Αυτό απαιτεί συ-

(i) Κατ' αρχήν, εμπίπτουν οι διασυνοριακές μεταφορές χρηματικών ποσών με μέσο ηλεκτρονικής πληρωμής, εκτός από εκείνες τις οποίες εντέλλονται και οι οποίες εκτελούνται από ιδρύματα. Ως μέσα ηλεκτρονικής πληρωμής νοούνται⁽¹³⁾:

- τα μέσα πληρωμής με πρόσβαση εξ αποστάσεως⁽¹⁴⁾ (όπως π.χ., οι κάρτες πληρωμής – πιστωτικές, χρεωστικές, περιοδικής χρέωσης ή επαναφορτιζόμενες – και οι κάρτες για διεκπεραίωση τραπεζικών εργασιών μέσω τηλεφώνου ή με κατ' οίκον εφαρμογές), και
- τα μέσα ηλεκτρονικού χρήματος⁽¹⁵⁾ που επιτρέπουν στον κάτοχό τους να πραγματοποιεί μία ή περισσότερες ηλεκτρονικές πληρωμές.

(ii) Στην ίδια έννοια εμπίπτουν, επίσης, οι διασυνοριακές αναλήψεις μετρητών με μέσο ηλεκτρονικής πληρωμής, καθώς και η φόρτιση και αποφόρτιση μέσου ηλεκτρονικού χρήματος σε μηχανήματα αυτόματης ανάληψης και σε αυτόματες ταμειολογιστικές μηχανές σε καταστήματα του εκδότη ή ενός ιδρύματος που έχει συμβατική υποχρέωση να αποδέχεται το μέσο πληρωμής.

(αγ) Τέλος, ως **διασυνοριακές επιταγές** νοούνται οι επιταγές σε χαρτί⁽¹⁶⁾ που ορίζονται στη Σύμβαση της Γενεύης της 19ης Μαρτίου 1931 “περί ενιαίων νομοθετικών κανόνων για τις επιταγές”, οι οποίες εκδίδονται από ίδρυμα που είναι εγκατεστημένο σε κράτος-μέλος της Κοινότητας και χρησιμοποιούνται για διασυνοριακές πληρωμές σε άλλο κράτος-μέλος της Κοινότητας⁽¹⁷⁾.

νήθως τη χρήση προσωπικού κωδικού αριθμού αναγνώρισης ταυτότητας ή/και κάθε άλλη ανάλογη απόδειξη ταυτότητας.

⁽¹⁵⁾ Σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο δ, ως μέσο ηλεκτρονικού χρήματος νοείται ένα επαναφορτιζόμενο μέσο πληρωμής (κάρτα με αποθηκευμένη αξία ή μνήμη ηλεκτρονικού υπολογιστή), στο οποίο αποθηκεύονται ηλεκτρονικά μονάδες αξίας.

⁽¹⁶⁾ Αμφισβήτηση υπάρχει αναφορικά με το αν στην έννοια των επιταγών σε χαρτί εμπίπτουν και οι “ηλεκτρονικές επιταγές” που έχουν αρχίσει να κυκλοφορούν στην αγορά των ΗΠΑ.

⁽¹⁷⁾ Κανονισμός 2560/2001, άρθρο 2, στοιχείο α (iii). Συνεπώς, η επιταγή καθίσταται διασυνοριακή, όταν τα δύο ιδρύματα που συμμετέχουν στην πληρωμή είναι εγκατεστημένα σε διαφορετικά κράτη-μέλη.

(β) Ως εδαφικό πεδίο εφαρμογής του Κανονισμού ορίστηκε η **επικράτεια των κρατών-μελών της Κοινότητας**⁽¹⁸⁾. Συνεπώς, οι διατάξεις του εφαρμόζονται σε όλες τις διασυνοριακές πληρωμές που πραγματοποιούνται μεταξύ κρατών-μελών, είτε αυτά έχουν υιοθετήσει το ενιαίο νόμισμα είτε όχι (καθώς ο Κανονισμός ισχύει σε όλα τα κράτη-μέλη), όχι όμως στις διασυνοριακές πληρωμές εκτός Κοινότητας.

(γ) Ο Κανονισμός εφαρμόζεται, κατά κανόνα, μόνο σε **διασυνοριακές πληρωμές που εκτελούνται σε ευρώ**. Οι διατάξεις του μπορεί, πάντως, να εφαρμοστούν και σε διασυνοριακές πληρωμές που εκτελούνται στα νομίσματα κρατών-μελών που δεν έχουν υιοθετήσει το ευρώ ως ενιαίο νόμισμα σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις που τίθενται στο άρθρο 9⁽¹⁹⁾.

(δ) Ο Κανονισμός εφαρμόζεται σε **διασυνοριακές πληρωμές ποσών μικρής αξίας**. Ειδικότερα, το ανώτατο όριο τέθηκε στο ποσό των 50.000 ευρώ, ενώ ορισμένες από τις διατάξεις του εφαρμόζονται, σε μεταβατική τουλάχιστον βάση, σε διασυνοριακές πληρωμές ποσού μέχρι 12.500 ευρώ⁽²⁰⁾. Η απόκλιση αυτή υιοθετήθηκε λόγω του γεγονότος ότι “η μεγάλη πλειοψηφία των διασυνοριακών πληρωμών κάτω των 50.000 ευρώ είναι επίσης κατώτερες και των 12.500 ευρώ και ότι το τελευταίο αυτό ποσό χρησιμοποιείται ως ποσό αναφοράς στις στατιστικές για το ισοζύγιο πληρωμών”⁽²¹⁾.

(ε) Τέλος, ως προς το προσωπικό πεδίο εφαρμογής του Κανονισμού καθιερώθηκε ότι οι διατάξεις του ισχύουν μόνον για **διασυνοριακές πληρωμές που πραγματοποιούν τα ιδρύματα για λογαριασμό πελατών τους** και όχι για διασυνοριακές πληρωμές που πραγματοποιούνται μεταξύ ιδρυμάτων για ίδιο λογαριασμό⁽²²⁾.

2. Ρυθμιστική αναγκαιότητα

2.1 Συνολική θεώρηση

Η ρυθμιστική παρέμβαση του κοινοτικού νομοθέτη κρίθηκε αναγκαία για την ικανοποίηση δύο αιτημάτων, τα οποία εκτιμάται ότι θα συμβάλουν στην καθιέρωση ενός ενιαίου χώρου πληρωμών για το ευρώ (και συνεπώς στην ενίσχυση της εμπιστοσύνης του κοινού προς το ενιαίο νόμισμα ευρώ), στην ενίσχυση του ανταγωνισμού στην ενιαία αγορά και στην αύξηση των οφελών για τον καταναλωτή:

- της ευθυγράμμισης των εξόδων που επιβάλλουν τα ιδρύματα στις διασυνοριακές πληρωμές σε ευρώ που εκτελούνται μέσα στην Κοινότητα και εκείνων που επιβάλλουν στις εγχώριες πληρωμές (κατωτέρω υπό 2.2),
- της διασφάλισης της διαφάνειας των εξόδων που επιβάλλουν τα ιδρύματα στις διασυνοριακές πληρωμές σε ευρώ μέσα στην Κοινότητα και στις εγχώριες πληρωμές (υπό 2.3),

Επιπλέον, απαραίτητη κρίθηκε και η καθιέρωση ειδικών ρυθμίσεων για τη διευκόλυνση της εκτέλεσης των διασυνοριακών πληρωμών σε ευρώ μέσα στην Κοινότητα (υπό 2.4).

2.2 Η αρχή της ευθυγράμμισης των εξόδων

Το πρώτο αίτημα πολιτικής που ικανοποιεί ο Κανονισμός αφορά στην καθιέρωση της αρχής ότι τα έξοδα που επιβάλλει ένα ίδρυμα για διασυνοριακές πληρωμές σε ευρώ μέσα στην Κοινότητα πρέ-

⁽¹⁸⁾ *Ibid*, άρθρο 1, β' εδάφιο.

⁽¹⁹⁾ Βλέπε σχετικά το 15ο σημείο αιτιολογικού του Κανονισμού, και κατωτέρω στην ενότητα Γ 2.2 του παρόντος άρθρου.

⁽²⁰⁾ Βλέπε σχετικά κατωτέρω στις ενότητες Γ 1 και Γ 3.3 του παρόντος άρθρου.

⁽²¹⁾ Κοινή θέση Συμβουλίου, αιτιολογική έκθεση, ενότητα III, Β (γ), α' εδάφιο.

⁽²²⁾ Κανονισμός 2560/2001, άρθρο 1, γ' εδάφιο.

πει να είναι ίδια με τα έξοδα που επιβάλλει το ίδιο ίδρυμα για τις αντίστοιχες πληρωμές στο εσωτερικό του κράτους-μέλους όπου είναι εγκατεστημένο⁽²³⁾. Δικαιολογητική βάση αυτής της επιλογής υπήρξε η εκτίμηση ότι “η διατήρηση ενός υψηλότερου επιπέδου κόστους για τις διασυνοριακές πληρωμές από ό,τι για τις εγχώριες πληρωμές, αποτελεί τροχοπέδη στις διασυνοριακές συναλλαγές και επομένως εμπόδιο στην εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Συνεπώς για να διευκολυνθεί η λειτουργία της εσωτερικής αγοράς θα πρέπει να εξασφαλιστεί ότι το κόστος για διασυνοριακές πληρωμές σε ευρώ είναι το ίδιο με το κόστος για πληρωμές σε ευρώ στο εσωτερικό ενός κράτους-μέλους, πράγμα που θα ενισχύσει την εμπιστοσύνη στο ευρώ”⁽²⁴⁾.

Καθώς, λοιπόν, ο όγκος των διασυνοριακών πληρωμών αυξάνεται σταθερά όσο εμβαθύνεται η ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς και η εισαγωγή του ευρώ διευκολύνει ακόμη περισσότερο αυτές τις πληρωμές⁽²⁵⁾, κρίθηκε ότι “η έννοια του συνόρου δεν αποτελεί αυτή καθαυτή παράγοντα που δικαιολογεί την ύπαρξη διαφορών στις πληρωμές εντός της ζώνης του ευρώ”⁽²⁶⁾. Βαρύνον υπήρξε για τα κοινοτικά όργανα και το επιχείρημα ότι “σε σύγκριση με τον επιβεβαιωθέντα κατά την εισαγωγή του λογιστικού ευρώ στόχο να επι-

τευχθεί τιμολόγηση, αν όχι ταυτόσημη, τουλάχιστον παρόμοια για το ευρώ, ουδέν αξιοσημείωτο επετεύχθη ως προς τη μείωση του κόστους των διασυνοριακών πληρωμών έναντι του κόστους των εγχωρίων πληρωμών”⁽²⁷⁾.

Η αρχή της ευθυγράμμισης των εξόδων κρίθηκε ότι πρέπει να εφαρμοστεί στις διασυνοριακές πράξεις ηλεκτρονικής πληρωμής και τις διασυνοριακές μεταφορές πίστωσης, όχι όμως και στις διασυνοριακές επιταγές, όπως είχε προτείνει η Επιτροπή. Όπως επισημαίνεται χαρακτηριστικά στο αιτιολογικό του Κανονισμού, “δεν ενδείκνυται να εφαρμοστεί υπό τις παρούσες συνθήκες η αρχή της ισότητας του κόστους στις επιταγές σε χαρτί στο βαθμό που από τη φύση τους δεν επιτρέπουν επεξεργασία τόσο αποτελεσματική όσο εκείνη των άλλων μέσων πληρωμής, ιδίως των ηλεκτρονικών πληρωμών”⁽²⁸⁾.

Η εφαρμογή της αρχής της ευθυγράμμισης των εξόδων δεν επηρεάζει τη δυνατότητα των ιδρυμάτων που είναι εγκατεστημένα σε διαφορετικά κράτη-μέλη να εφαρμόζουν διαφορετικό γενικό τιμολόγιο⁽²⁹⁾. Επισημαίνεται, επίσης, ότι ο Κανονισμός δεν θίγει τις πρακτικές των κρατών-μελών αναφορικά με το ποιος επιβαρύνεται με το κόστος για τις μεταφορές πίστωσης⁽³⁰⁾.

2.3 Η αρχή της διαφάνειας των εξόδων

Το δεύτερο αίτημα πολιτικής που καλείται να ικανοποιήσει ο Κανονισμός αφορά στην ενίσχυση της διαφάνειας των εξόδων που επιβάλλονται από τα

⁽²³⁾ *Ibid*, άρθρο 1, α' εδάφιο.

⁽²⁴⁾ *Ibid*, 6ο σημείο του αιτιολογικού.

⁽²⁵⁾ *Ibid*, 5ο σημείο του αιτιολογικού.

⁽²⁶⁾ Γνώμη ΕΚΤ, παρ. 5, γ' εδάφιο.

⁽²⁷⁾ Κανονισμός 2560/2001, 4ο σημείο του αιτιολογικού.

⁽²⁸⁾ *Ibid*, 8ο σημείο αιτιολογικού, α' εδάφιο. Βλέπε σχετικά και τη Γνώμη της ΕΚΤ (παρ. 9), όπου επισημαίνεται ότι πρέπει να αποθαρρυνθεί η διασυνοριακή και εγχώρια χρήση των επιταγών:

- αφενός μεν διότι αυτές έχουν έγγραφη μορφή και δεν μπορεί να γίνεи επεξεργασία τους εξίσου αποτελεσματική με εκείνη των μέσων ηλεκτρονικής πληρωμής, και
- αφετέρου επειδή η υπαγωγή των επιταγών στο πεδίο εφαρμογής του Κανονισμού θα ανάγκαζε τις τράπεζες να επενδύσουν σε υποδομή με σκοπό την επεξεργασία των διασυνοριακών επιταγών, τη στιγμή που πρέπει να επενδύσουν πολύ μεγάλα ποσά στη βελτίωση της επεξεργασίας των διασυνοριακών μεταφορών πιστώσεων.

⁽²⁹⁾ *Ibid*, 10ο σημείο αιτιολογικού (βλέπε σχετικά και την παρ. 7 της Γνώμης της ΕΚΤ).

⁽³⁰⁾ Πρέπει, πάντως, να τονιστεί ότι για τις διασυνοριακές μεταφορές πίστωσης η Οδηγία 97/5/ΕΚ βασίζεται στην παραδοχή ότι τα έξοδα επιβαρύνουν κατά κανόνα τον εντολέα (είναι δηλαδή εντολές OUR) και κατ' εξαίρεση το δικαιούχο, εν όλω (εντολές BEN) ή εν μέρει (εντολές SHARE). Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η ΕΚΤ ζητά (Γνώμη, παρ. 8, δ' εδάφιο) την εξέταση της σχέσης μεταξύ των δύο κοινοτικών πράξεων.

ιδρύματα για τις διασυνοριακές και τις εγχώριες πληρωμές σε ευρώ μέσα στην Κοινότητα⁽³¹⁾. Σύμφωνα με το αιτιολογικό του, “για να δοθεί στον καταναλωτή η δυνατότητα να εκτιμά το κόστος μιας διασυνοριακής πληρωμής, πρέπει να του παρέχονται πληροφορίες για το επιβαλλόμενο κόστος και τις μεταβολές του”⁽³²⁾. Η καθιερούμενη αρχή της διαφάνειας των εξόδων επεκτείνεται “και στις περιπτώσεις στις οποίες στη διασυνοριακή πληρωμή σε ευρώ χρησιμοποιείται επίσης ένα νόμισμα διαφορετικό από το ευρώ”⁽³³⁾.

Σε αντίθεση με την αρχή της ευθυγράμμισης, η αρχή της διαφάνειας των εξόδων κρίθηκε σκόπιμο να εφαρμοστεί σε όλες τις κατηγορίες διασυνοριακών πληρωμών, περιλαμβανομένων και των διασυνοριακών επιταγών⁽³⁴⁾.

2.4 Μέτρα για τη διευκόλυνση της εκτέλεσης διασυνοριακών πληρωμών

Στην αιτιολογική έκθεση της πρότασης Κανονισμού που υπέβαλε η Επιτροπή αναφέρεται ότι “το υψηλό επίπεδο των εξόδων για διασυνοριακές πληρωμές οφείλεται κυρίως στην έλλειψη αυτοματοποίησης και στην ανάγκη χειρωνακτικής επεξεργασίας για τεχνικούς και διοικητικούς λόγους. Για το λόγο αυτό ο Κανονισμός εισάγει ορισμένα μέτρα προκειμένου να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για πλήρως αυτοματοποιημένη επεξεργασία των πληρωμών”⁽³⁵⁾. Η αιτιολογική έκθεση επισημαίνει, επίσης, ότι “η δαπανηρή χειρωνακτική επεξεργασία και τα επακόλουθα υψηλά έξοδα οφείλονται επίσης στην υποχρέωση που επιβάλλουν τα κράτη-μέλη στα ιδρύματα να γνωστοποιούν τις διασυνοριακές πληρωμές για την κατάρτιση στατιστικών ισοζυγίων πληρωμών”⁽³⁶⁾.

Για τη διευκόλυνση, λοιπόν, της εκτέλεσης των διασυνοριακών πληρωμών σε ευρώ στην Κοινότητα κρίθηκε σκόπιμο να καθιερωθούν δύο κατηγορίες ρυθμίσεων που αφορούν στην κατάρτιση των υποχρεώσεων γνωστοποίησης στις αρχές του συνό-

λου των διασυνοριακών πληρωμών (υπό α), καθώς και στη χρήση ορισμένων προτύπων ειδικά στις διασυνοριακές μεταφορές πιστώσεων (υπό β)⁽³⁷⁾. Ειδικότερα:

(α) Κατ’ αρχήν, προβλέφθηκε η κατάργηση της υποχρέωσης που επιβάλλουν τα κράτη-μέλη στα ιδρύματα αναφορικά με τη γνωστοποίηση των διασυνοριακών πληρωμών – μέχρι ενός ορισμένου ποσού – για την κατάρτιση των στατιστικών του ισοζυγίου πληρωμών. Δικαιολογητική βάση αυτής της επιλογής υπήρξε η διαπίστωση ότι η υποχρέωση αυτή αποτελεί βασική αιτία των υψηλών εξόδων που επιβάλλονται στις διασυνοριακές συναλλαγές, καθώς καθιστά και αυτή αναγκαία τη χειρωνακτική επεξεργασία των εντολών. Συνεπώς, η κατάργηση είναι αναγκαία “για την ελάφρυνση του φόρτου εργασίας των ιδρυμάτων που εκτελούν διασυνοριακές πληρωμές”⁽³⁸⁾.

Απαραίτητη κρίθηκε, επίσης, η κατάργηση και όσων άλλων ρυθμίσεων δημιουργούν πρόσθετο κόστος στα ιδρύματα, ώστε να επέλθει μείωση των εξόδων που βαρύνουν τους πελάτες για τις διασυνοριακές πληρωμές⁽³⁹⁾.

(β) Επιπλέον, σύμφωνα με το αιτιολογικό του Κανονισμού, “θα πρέπει να προωθηθεί η τυποποίηση, και ιδίως η χρησιμοποίηση των κωδικών IBAN (...) και BIC (...) που είναι αναγκαίοι για την αυτοματοποιημένη επεξεργασία των διασυνοριακών μεταφο-

⁽³¹⁾ Στην έννοια των επιβαλλόμενων εξόδων εμπίπτει κάθε ποσό που εισπράττεται από ένα ίδρυμα και συνδέεται άμεσα με μια διασυνοριακή πληρωμή σε ευρώ (άρθρο 2, στοιχείο (στ) του Κανονισμού).

⁽³²⁾ *Ibid*, 9ο σημείο του αιτιολογικού, α’ εδάφιο.

⁽³³⁾ *Ibid*, 9ο σημείο του αιτιολογικού, β’ εδάφιο.

⁽³⁴⁾ *Ibid*, 8ο σημείο του αιτιολογικού, β’ εδάφιο.

⁽³⁵⁾ Πρόταση Κανονισμού, αιτιολογική έκθεση, άρθρο 8.

⁽³⁶⁾ *Ibid*, αιτιολογική έκθεση, άρθρο 6.

⁽³⁷⁾ Κανονισμός 2560/2001, 11ο σημείο αιτιολογικού, α’ εδάφιο.

⁽³⁸⁾ *Ibid*, 12ο σημείο αιτιολογικού.

⁽³⁹⁾ *Ibid*, 11ο σημείο αιτιολογικού, δ’ εδάφιο.

ρών πίστωσης. Η ευρύτερη δυνατή χρήση αυτών των κωδικών έχει ουσιώδη σημασία⁽⁴⁰⁾. Συνεπώς, ειδικά για τις διασυνοριακές μεταφορές πιστώσεων κρίθηκε αναγκαίο να επιβληθεί τόσο στα ιδρύματα όσο και στους πελάτες τους η υποχρέωση να προβαίνουν σε αμοιβαία γνωστοποίηση, μετά από σχετικό αίτημα:

- του διεθνούς αριθμού τραπεζικού λογαριασμού (IBAN)⁽⁴¹⁾ του δικαιούχου, και
- του κωδικού αναγνώρισης τραπεζικής (BIC)⁽⁴²⁾ του ιδρύματος του δικαιούχου.

Οφείλει στο σημείο αυτό να επισημανθεί ότι τα δύο αυτά πρότυπα⁽⁴³⁾ μαζί με το μήνυμα MT 103+ του SWIFT, το έντυπο IPI (International Payment Instruction) και την κατάργηση της υποχρέωσης που επιβάλλουν τα κράτη-μέλη στα ιδρύματα να γνωστοποιούν τις διασυνοριακές πληρωμές για την κατάρτιση στατιστικών ισοζυγίου πληρωμών (σύμφωνα με τα προαναφερθέντα) αποτελούν τα συστατικά στοιχεία που έχουν καταστήσει δυνατή την πραγματοποίηση αυτοματοποιημένων διασυνοριακών μεταφορών πιστώσεων (straight-through processed, STP)⁽⁴⁴⁾.

Γ. Οι διατάξεις του Κανονισμού

1. Συνολική θεώρηση

Όπως προκύπτει από τα προαναφερθέντα στην ενότητα Β, ο Κανονισμός περιέχει διατάξεις οι οποίες αφορούν σε τρεις θεματικές ενότητες:

- στην ευθυγράμμιση των επιβαλλόμενων από τα ιδρύματα εξόδων μεταξύ των διασυνοριακών πληρωμών σε ευρώ μέσα στην Κοινότητα και των εγχωρίων πληρωμών (κατωτέρω υπό 2),
- στη διαφάνεια των εξόδων που επιβάλλουν τα ιδρύματα στις διασυνοριακές πληρωμές σε ευρώ μέσα στην Κοινότητα και τις εγχώριες πληρωμές (υπό 3),
- σε ορισμένα μέτρα που κρίθηκαν απαραίτητα για την αυτοματοποίηση των διασυνοριακών πληρωμών (υπό 4).

Στον Κανονισμό προβλέφθηκε, επίσης, συγκεκριμένη ρήτρα αναθεώρησης των διατάξεών του με πρωτοβουλία της Επιτροπής (υπό 5). Σύμφωνα με το άρθρο 7 του Κανονισμού, τα κράτη-μέλη οφείλουν να διασφαλίσουν την τήρηση των διατάξεών του με αποτελεσματικές, αναλογικές και αποτρεπτικές κυρώσεις⁽⁴⁵⁾.

2. Η αρχή της ευθυγράμμισης των εξόδων

2.1 Διασυνοριακές πληρωμές σε ευρώ

2.1.1 ΔΙΑΣΥΝΟΡΙΑΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Από την **1η Ιουλίου 2002**, τα έξοδα που δικαιούται να επιβάλλει ένα ίδρυμα για διασυνοριακές πράξεις

⁽⁴⁰⁾ *Ibid*, 11ο σημείο αιτιολογικού, β' και γ' εδάφια.

⁽⁴¹⁾ Για το πανευρωπαϊκό πρότυπο τυποποίησης του IBAN, βλέπε τις σχετικές εκδόσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Τραπεζικών Προτύπων (European Committee for Banking Standards) στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.ecbs.org. Για το εγχειρίδιο τυποποίησης και εφαρμογής του ελληνικού IBAN, βλέπε την ηλεκτρονική διεύθυνση της Ένωσης Ελληνικών Τραπεζών www.hba.gr/7publ/protypa/IBAN.pdf.

⁽⁴²⁾ Για το ελληνικό τραπεζικό σύστημα έχει διαμορφωθεί σχετικά το ευρετήριο HEBIC, το οποίο είναι διαθέσιμο στην προαναφερθείσα ηλεκτρονική διεύθυνση της Ένωσης Ελληνικών Τραπεζών.

⁽⁴³⁾ ISO αριθμ. 13613 και 9362, αντίστοιχα.

⁽⁴⁴⁾ Η αυτοματοποιημένη διαχείριση μιας διασυνοριακής μεταφοράς πίστωσης προϋποθέτει ειδικότερα τα ακόλουθα:

- ο δικαιούχος να έχει γνωστοποιήσει στον εντολέα τόσο τον BIC της τράπεζάς του όσο και τον IBAN του σε αυτήν,
- ο εντολέας να έχει διαβιβάσει στην τράπεζά του τον IBAN του δικαιούχου και τον BIC της τράπεζας του δικαιούχου, και
- η τράπεζα του εντολέα να έχει διαβιβάσει την εντολή στην τράπεζα του δικαιούχου με το μήνυμα M103+ (περιλαμβανομένων του IBAN του δικαιούχου, του BIC της τράπεζας του δικαιούχου, καθώς και άλλων στοιχείων, όπως π.χ., αναγραφής νομίσματος και ποσού της εντολής και ένδειξη της κατανομής των εξόδων).

⁽⁴⁵⁾ Όπως αναφέρεται στο 13ο σημείο του αιτιολογικού του Κανονισμού, “προκειμένου να εξασφαλιστεί η τήρηση του (...) Κανονισμού, θα ήταν σκόπιμο τα κράτη-μέλη να (μεριμνήσουν) ώστε να υπάρχουν πρόσφορες και αποτελεσματικές διαδικασίες καταγγελίας και ένδικης προστασίας για τη διευθέτηση τυχόν διαφορών μεταξύ ενός εντολέα και του ιδρύματός του ή μεταξύ ενός δικαιούχου και του ιδρύματός του, χρησιμοποιώντας τις (ισχύουσες) διαδικασίες ανάλογα με την περίπτωση”.

ηλεκτρονικής πληρωμής σε ευρώ μέχρι ποσού **12.500 ευρώ** – κατ’ ανώτατο όριο – πρέπει να είναι ίδια με τα έξοδα που επιβάλλει για αντίστοιχες πληρωμές σε ευρώ στο εσωτερικό του κράτους-μέλους όπου είναι εγκατεστημένο⁽⁴⁶⁾. Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται από την 1η Ιουλίου και όχι από την 1η Ιανουαρίου του 2002, όπως είχε προτείνει η Επιτροπή, “*λαμβάνομένων υπόψη των προθεσμιών προσαρμογής και του υψηλού φόρτου εργασίας για τα ιδρύματα λόγω της μετάβασης στο (καθεστώς του φυσικού χρήματος) ευρώ*”⁽⁴⁷⁾.

Από την **1η Ιανουαρίου 2006** το όριο αυτό θα αυξηθεί σε **50.000 ευρώ**⁽⁴⁸⁾.

2.1.2 ΔΙΑΣΥΝΟΡΙΑΚΕΣ ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΠΙΣΤΩΣΗΣ

Από την **1η Ιουλίου 2003**, τα έξοδα που δικαιούται να επιβάλλει ένα ίδρυμα για διασυνοριακές μεταφορές πίστωσης σε ευρώ μέχρι ποσού **12.500 ευρώ** πρέπει να είναι ίδια με τα έξοδα που επιβάλλει για τις πληρωμές σε ευρώ με μεταφορά πίστωσης του ίδιου ποσού στο εσωτερικό του κράτους-μέλους όπου είναι εγκατεστημένο⁽⁴⁹⁾. Λαμβανομένων υπόψη των τεχνικών δυσκολιών που είναι συνυφασμένες με τη μείωση από τα ιδρύματα των εξόδων αναφορικά με τις εν λόγω διασυνοριακές πληρωμές, η ημερομηνία αυτή είναι κατά ένα έτος μεταγενέστερη εκείνης που προβλέπεται για τις διασυνοριακές πράξεις ηλεκτρονικής πληρωμής (και έξι μήνες μεταγενέστερη εκείνης που είχε προτείνει η Επιτροπή), ώστε “*να καταστεί δυνατή η δημιουργία των αναγκαίων υποδομών και προϋποθέσεων*”⁽⁵⁰⁾.

Από την **1η Ιανουαρίου 2006** και αυτό το όριο θα αυξηθεί σε **50.000 ευρώ**⁽⁵¹⁾.

2.2 Διασυνοριακές πληρωμές σε νομίσματα κρατών-μελών με παρέκκλιση

Σύμφωνα με το 15ο σημείο του αιτιολογικού του Κανονισμού, “*θα πρέπει να προβλεφθεί διαδικασία*

που θα επιτρέπει την εφαρμογή του (...) Κανονισμού και στις διασυνοριακές πληρωμές που πραγματοποιούνται με το νόμισμα (...) κράτους-μέλους (που δεν έχει υιοθετήσει το ενιαίο νόμισμα) εφόσον το εν λόγω κράτος-μέλος το αποφασίσει”. Το άρθρο 9 του Κανονισμού προβλέπει σχετικά τα ακόλουθα⁽⁵²⁾:

(α) Ο Κανονισμός εφαρμόζεται και στις διασυνοριακές πληρωμές που πραγματοποιούνται με νόμισμα κράτους-μέλους που δεν έχει υιοθετήσει το ευρώ⁽⁵³⁾, εφόσον το εν λόγω κράτος-μέλος κοινοποιήσει στην Επιτροπή την απόφασή του να επεκτείνει την εφαρμογή του Κανονισμού και στο νόμισμά του⁽⁵⁴⁾.

(β) Η εν λόγω κοινοποίηση πρέπει να δημοσιευτεί από την Επιτροπή στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽⁵⁵⁾. Η επέκταση παράγει αποτελέσματα δεκατέσσερις (14) ημέρες έκτοτε⁽⁵⁶⁾.

3. Η αρχή της διαφάνειας των εξόδων

Με το άρθρο 4 του Κανονισμού καθιερώθηκε, από την **1η Ιανουαρίου 2002**, η ισχύς της αρχής της διαφάνειας των εξόδων που επιβάλλουν τα ιδρύματα αναφορικά με τις διασυνοριακές πληρωμές που εκτελούν για λογαριασμό των πελατών τους

⁽⁴⁶⁾ *Ibid*, άρθρο 3, παρ. 1.

⁽⁴⁷⁾ *Ibid*, 7ο σημείο αιτιολογικού, α' εδάφιο.

⁽⁴⁸⁾ *Ibid*, άρθρο 3, παρ. 3. Η διάταξη αυτή έχει εισαχθεί με πρωτοβουλία του Συμβουλίου, δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε προτείνει την άμεση εφαρμογή του ορίου των 50.000 ευρώ. Η ΕΚΤ ήταν σύμφωνη με τη θέση που υιοθέτησε το Συμβούλιο (Γνώμη, παρ. 5).

⁽⁴⁹⁾ *Ibid*, άρθρο 3, παρ. 2.

⁽⁵⁰⁾ *Ibid*, 7ο σημείο αιτιολογικού, β' εδάφιο.

⁽⁵¹⁾ *Ibid*, άρθρο 3, παρ. 3.

⁽⁵²⁾ Η διάταξη αυτή έχει εισαχθεί με πρωτοβουλία του Συμβουλίου.

⁽⁵³⁾ Δηλαδή με βρετανικές στερλίνες και σουηδικές και δανικές κορώνες.

⁽⁵⁴⁾ Κανονισμός 2560/2001, άρθρο 9, β' εδάφιο.

⁽⁵⁵⁾ *Ibid*, άρθρο 9, γ' εδάφιο.

⁽⁵⁶⁾ *Ibid*, άρθρο 9, δ' εδάφιο.

σε ευρώ μέσα στην Κοινότητα μέχρι ύψους 50.000 ευρώ και τις αντίστοιχες εγχώριες πληρωμές. Ειδικότερα:

(α) Κάθε ίδρυμα που εκτελεί μια διασυνοριακή πληρωμή οφείλει να παρέχει εκ των προτέρων στους πελάτες του πληροφορίες σχετικά με τα έξοδα που επιβάλλει για διασυνοριακές πληρωμές και για πληρωμές που πραγματοποιούνται στο εσωτερικό του κράτους-μέλους στο οποίο είναι εγκατεστημένο⁽⁵⁷⁾. Η ενημέρωση αυτή πρέπει να γίνεται με άμεσα κατανοητό τρόπο, γραπτά και, κατά περίπτωση σύμφωνα με τις διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας, με ηλεκτρονικά μέσα⁽⁵⁸⁾. Κάθε μεταβολή στα έξοδα πρέπει, επίσης, να γνωστοποιείται με τους ίδιους προαναφερθέντες τρόπους, πριν από την έναρξη της εφαρμογής της⁽⁵⁹⁾.

(β) Ειδικά σε ό,τι αφορά τις επιταγές, τα κράτη-μέλη έχουν δικαίωμα να επιβάλλουν στα ιδρύματα να αναγράφουν επί του σώματός τους ειδοποίηση προς τους καταναλωτές αναφορικά με τα έξοδα που συνεπάγεται η διασυνοριακή χρήση τους⁽⁶⁰⁾.

(γ) Τέλος, αν στο πλαίσιο της εκτέλεσης μιας διασυνοριακής πληρωμής σε ευρώ, η οποία πραγματοποιείται από ένα κράτος-μέλος που έχει υιοθετήσει το ευρώ ως ενιαίο νόμισμα προς ένα κράτος-μέλος με παρέκκλιση (και αντίστροφα), ένα ίδρυμα επιβάλλει έξοδα για την ανταλλαγή ξένων νομισμάτων σε ευρώ και αντίστροφα, πρέπει να παρέχει στους πελάτες του πληροφόρηση, η οποία να αφορά κάθε προμήθεια συναλλάγματος που προτίθεται να εισπράξει, καθώς και τις διάφορες εισπραχθείσες προμήθειες συναλλάγματος⁽⁶¹⁾. Η διάταξη αυτή καθιερώθηκε, ώστε να είναι ευκρινής η διάκριση ανάμεσα στα έξοδα για την ανταλλαγή των νομισμάτων και τα έξοδα που βαρύνουν την ίδια τη διασυνοριακή πληρωμή.

4. Μέτρα για τη διευκόλυνση της εκτέλεσης διασυνοριακών πληρωμών

4.1 Ενέργειες των κρατών-μελών που διευκολύνουν την πραγματοποίηση διασυνοριακών πληρωμών

Σύμφωνα με το άρθρο 6 του Κανονισμού, τα κράτη-μέλη οφείλουν, να προβούν από την **1η Ιουλίου 2002** σε δύο ενέργειες οι οποίες θα συμβάλουν καθοριστικά στη διευκόλυνση της πραγματοποίησης διασυνοριακών πληρωμών μικρής αξίας σε ευρώ μέσα στην Κοινότητα:

(α) Κατ' αρχήν, καλούνται να καταργήσουν την υποχρέωση γνωστοποίησης που επιβάλλουν στα ιδρύματα για την κατάρτιση των στατιστικών του ισοζυγίου πληρωμών, όσον αφορά τις διασυνοριακές πληρωμές μέχρι ποσού **12.500 ευρώ**⁽⁶²⁾. Κατά την επεξεργασία του Κανονισμού προβληματισμός αναπτύχθηκε αναφορικά με το όριο μέγιστου του οποίου πρέπει να ισχύει η κατάργηση της εν λόγω υποχρέωσης των ιδρυμάτων. Η πρόταση της Επιτροπής για καθορισμό του ορίου στο επίπεδο των 50.000 ευρώ από την 1η Ιανουαρίου 2004 προσέκρουσε στην αντίδραση τόσο της ΕΚΤ⁽⁶³⁾ όσο και του Συμβουλίου⁽⁶⁴⁾ με την αιτιολογία ότι η αύξηση αυτή:

- δεν πρόκειται να αυξήσει σημαντικά το ποσοστό των εξαιρουμένων διασυνοριακών πληρωμών, καθώς η μεγάλη πλειοψηφία των διασυνο-

⁽⁵⁷⁾ *Ibid*, άρθρο 4, παρ. 1, α' εδάφιο.

⁽⁵⁸⁾ *Ibid*.

⁽⁵⁹⁾ *Ibid*, άρθρο 4, παρ. 2.

⁽⁶⁰⁾ *Ibid*, άρθρο 4, παρ. 1, β' εδάφιο. Η διάταξη αυτή έχει εισαχθεί με πρωτοβουλία του Συμβουλίου.

⁽⁶¹⁾ *Ibid*, άρθρο 4, παρ. 3.

⁽⁶²⁾ *Ibid*, άρθρο 6, παρ. 1. Η Επιτροπή είχε προτείνει η διάταξη αυτή να ισχύσει άμεσα, δηλαδή από την 1η Ιανουαρίου 2002. Είχε προτείνει, επίσης, την αυτόματη αύξηση του ορίου σε 50.000 ευρώ από την 1η Ιανουαρίου 2004, πρόταση που αμφισβητήθηκε έντονα από την ΕΚΤ.

⁽⁶³⁾ Γνώμη ΕΚΤ, παρ. 12.

⁽⁶⁴⁾ Κοινή θέση Συμβουλίου, αιτιολογική έκθεση, ενότητα III Β (γ).

ριακών πληρωμών κάτω των 50.000 ευρώ είναι ταυτόχρονα κατώτερες και των 12.500 ευρώ, ενώ αντίθετα

- θα έχει ισχυρό αντίκτυπο στην ποιότητα των στατιστικών, λόγω της απώλειας πληροφοριών για ορισμένα στοιχεία του ισοζυγίου πληρωμών, κυρίως για τις υπηρεσίες, το εισόδημα και τις μεταβιβάσεις.

Για το λόγο αυτό το ζήτημα της αύξησης του ορίου στο ποσό των 50.000 ευρώ αφέθηκε να ρυθμιστεί σε μεταγενέστερο χρονικό σημείο (βλέπε σχετικά κατωτέρω υπό 5).

(β) Επιπλέον, τα κράτη-μέλη καλούνται να καταργήσουν και όλες τις εθνικές υποχρεώσεις αναφορικά με τις ελάχιστες πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται σχετικά με τα στοιχεία του δικαιούχου, οι οποίες εμποδίζουν την αυτοματοποίηση των πληρωμών⁽⁶⁵⁾.

4.2 Ειδικές ρυθμίσεις για τις διασυνοριακές μεταφορές πιστώσεων

4.2.1 ΟΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Από την **1η Ιανουαρίου 2002**, κάθε ίδρυμα υποχρεούται να γνωστοποιεί σε κάθε πελάτη, εφόσον αυτός υποβάλει σχετικό αίτημα, τόσο τον IBAN που έχει στο εν λόγω ίδρυμα όσο και τον BIC του ιδρύματος⁽⁶⁶⁾. Η διάταξη αυτή έχει προαιρετικό χαρακτήρα, διότι, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στην αιτιολογική έκθεση της πρότασης που υπέβαλε η Επιτροπή, “*οι πελάτες δεν πραγματοποιούν όλοι διασυνοριακές πληρωμές και (...) ενδέχεται να υπάρχουν άλλα αποτελεσματικά συστήματα διασυνοριακών πληρωμών που δεν βασίζονται στους κωδικούς IBAN και BIC*”. Πάντως, από την **1η Ιουλίου 2003**, τα ιδρύματα έχουν υποχρέωση να αναφέρουν στους πελάτες τους τον IBAN και τον BIC στο αντίγραφο κίνησης λογαριασμού τους, ή σε παράρτημά του⁽⁶⁷⁾.

4.2.2 ΟΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΛΑΤΩΝ

(α) Κάθε πελάτης που δίνει εντολή σε ίδρυμα για την πραγματοποίηση μιας διασυνοριακής μεταφοράς πίστωσης υποχρεούται, μετά από αίτηση του ιδρύματος που εκτελεί την εντολή, να του γνωστοποιεί τον IBAN του δικαιούχου και τον BIC του ιδρύματος του δικαιούχου⁽⁶⁸⁾. Για την ουσιαστική ενίσχυση του κυρωτικού πεδίου της εν λόγω ρύθμισης προβλέφθηκε μάλιστα ότι, αν ο πελάτης δεν γνωστοποιήσει αυτά τα στοιχεία, το ίδρυμα δικαιούται να επιβάλει πρόσθετα έξοδα⁽⁶⁹⁾, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι του έχει παράσχει σχετική πληροφόρηση σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 4 του Κανονισμού⁽⁷⁰⁾.

(β) Επιπλέον, κάθε προμηθευτής που προτίθεται να τιμολογήσει αγαθά και υπηρεσίες διασυνοριακά στο εσωτερικό της Κοινότητας και αποδέχεται ότι η πληρωμή του θα πραγματοποιηθεί με μεταφορά πίστωσης, οφείλει να γνωστοποιεί στους πελάτες του τον αριθμό IBAN που έχει στο ίδρυμα στο οποίο θα γίνει η μεταφορά των κεφαλαίων προς εξόφληση του τιμήματος και τον κωδικό BIC του ιδρύματος⁽⁷¹⁾.

⁽⁶⁵⁾ Κανονισμός 2560/2001, άρθρο 6, παρ. 2 (βλέπε σχετικά και το δ' εδάφιο του 11ου σημείου αιτιολογικού του). Επισημαίνεται ότι η ΕΚΤ πρότεινε την εφαρμογή του εν λόγω μέτρου από την 1η Ιανουαρίου 2004, ώστε να υπάρξει επαρκής χρόνος διαβούλευσης μεταξύ των εμπλεκόμενων μερών.

⁽⁶⁶⁾ *Ibid*, άρθρο 5, παρ. 1.

⁽⁶⁷⁾ *Ibid*, άρθρο 5, παρ. 3. Η Επιτροπή είχε προτείνει ως ημερομηνία έναρξης εφαρμογής της διάταξης την 1η Ιανουαρίου 2002, το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έκριναν, όμως, ότι έπρεπε να δοθεί ορισμένος χρόνος προσαρμογής (βλέπε σχετικά και τη γνώμη της ΕΚΤ, αριθ. 11, στ' εδάφιο).

⁽⁶⁸⁾ *Ibid*, άρθρο 5, παρ. 2, α' εδάφιο.

⁽⁶⁹⁾ *Ibid*, άρθρο 5, παρ. 2, β' εδάφιο.

⁽⁷⁰⁾ *Ibid*, άρθρο 5, παρ. 2, γ' εδάφιο.

⁽⁷¹⁾ *Ibid*, άρθρο 5, παρ. 4.

5. Ρήτρα αναθεώρησης

Λαμβανομένων υπόψη αφενός μεν των εξελίξεων που αναμένεται να επέλθουν στη λειτουργία των συστημάτων πληρωμών μικρής αξίας στα κράτη-μέλη κατά το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα – κατ' εξοχήν δε στις υποδομές τους – και αφετέρου της ανάγκης αντιμετώπισης ορισμένων ζητημάτων για τα οποία κρίθηκε πρόωγη η ρυθμιστική παρέμβαση κατά το χρόνο έκδοσης του Κανονισμού, καθιερώθηκε ρήτρα αναθεώρησής του⁽⁷²⁾. Ειδικότερα, η Επιτροπή οφείλει, μέχρι την **1η Ιουλίου 2004**, να υποβάλει έκθεση στο Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, αναφορικά με την εφαρμογή των διατάξεων του Κανονισμού, η οποία ενδέχεται να συνοδεύεται από προτάσεις για την τροποποίηση διατάξεών του⁽⁷³⁾ και πρέπει να περιλαμβάνει στοιχεία αναφορικά με τα ακόλουθα πεδία⁽⁷⁴⁾:

- την εξέλιξη των υποδομών στον τομέα των διασυννοριακών πληρωμών,
- τη σκοπιμότητα βελτίωσης των υπηρεσιών που παρέχουν τα ιδρύματα στους πελάτες τους με την ενίσχυση των όρων ανταγωνισμού κατά την παροχή υπηρεσιών διασυννοριακών πληρωμών,

- τα αποτελέσματα της εφαρμογής του Κανονισμού ως προς τα έξοδα για τις πληρωμές που πραγματοποιούνται στο εσωτερικό κάθε κράτους-μέλους⁽⁷⁵⁾, και
- τη σκοπιμότητα αύξησης του ποσού αναφορικά με το οποίο ισχύει η κατάργηση της υποχρέωσης γνωστοποίησης για την κατάρτιση των στατιστικών του ισοζυγίου πληρωμών (σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 6 παρ. 1) σε **50.000 ευρώ** από την **1η Ιανουαρίου 2006**, λαμβάνοντας υπόψη τις ενδεχόμενες συνέπειες για τις επιχειρήσεις.

⁽⁷²⁾ Η διάταξη αυτή έχει εισαχθεί με πρωτοβουλία του Συμβουλίου.

⁽⁷³⁾ Κανονισμός 2560/2001, άρθρο 8, β' εδάφιο.

⁽⁷⁴⁾ *Ibid*, άρθρο 8, α' εδάφιο.

⁽⁷⁵⁾ Η Επιτροπή είχε ήδη θέσει τη βάση του σχετικού προβληματισμού στην αιτιολογική έκθεση της πρότασής της, όπου αναφέρεται ότι "η ευθυγράμμιση των εξόδων για τις διασυννοριακές πληρωμές με εκείνα που εφαρμόζονται στις εγχώριες πληρωμές δεν αναμένεται να οδηγήσει σε υψηλότερα έξοδα για τις πληρωμές σε εθνικό επίπεδο".